

Instanța de fond: Judecătoria Briceni (judecător: M. Dolghieri)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (judecători: T. Duca, S. Procopciuc, A. Albu)

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

Î N C H E I E R E

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ

06 august 2014

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, în componența:

Președinte, judecător

Judecători:

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță

Oleg Sternioală

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Popa Tudor împotriva deciziei din data de 15 aprilie 2014 a Curții de Apel Bălți,

adoptate în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Popa Tudor împotriva SRL „Lilia Șolom” privind încasarea sumei,

c o n s t a t ă :

La data de 03 august 2012 Popa Tudor a înaintat în instanța de judecată cerere împotriva SRL „Lilia Șolom” privind încasarea sumei. În motivarea acțiunii a indicat că a activat în funcția de șofer de curse lungi pe microbuzul de model „Mercedes 312” cu numărul de înmatriculare CIG 400, care îi aparține cu drept de proprietate. A activat pe ruta Dnestrovsc-Lipcani, care este administrată de SRL „Lilia Șolom”.

Reclamantul susține că în perioada 01 septembrie 2006 pînă în septembrie 2009 a deservit ruta dată pentru ce ca remunerație, datorită înțelegerilor scrise și verbale cu SRL „Lilia Șolom”, ultimul îi datorează suma de 44643 lei.

Dat fiind că pîrîtul nu-i achita sumele investite în transportul de pasageri, reclamantul a reziliat contractul de transport și totodată a vîndut microbuzul cumpărătorului și coproprietarului SRL „Lilia Șolom” – Lungu Igor. Contractul de vînzare - cumpărare a fost încheiat în formă verbală, autentificat notarial și nu au fost eliberate careva procuri. Ulterior, pîrîtul a folosit mijlocul de transport pentru transportarea pasagerilor, fără să achite reclamantului careva remunerație.

A solicitat reclamantul încasarea de la pîrît a sumei de 44643 lei – pentru prestarea serviciilor de transport și locațiune, dobînda (pentru perioada 01.09.2009-09.07.2013) în sumă de 10750,42 lei, dobînda de întîrziere (pentru perioada 01.09.2009-09.07.2013) – 537,52 lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 32000 lei, cheltuielile legate de deplasarea avocatului în sumă de 19850 lei și taxa de stat în sumă de 3663,40 lei, iar în total suma de 111444,34 lei.

Prin hotărîrea din data de 09 iulie 2013 a judecătoriei Briceni, cererea lui Popa Tudor a fost admisă.

Prin decizia din data de 15 aprilie 2014 a Curții de Apel Bălți, apelul declarat de SRL „Lilia-Șolom” a fost admis, a fost casată hotărîrea din data de 09 iulie 2013 a

judecătoreiei Briceni și pronunțată o nouă hotărîre prin care cererea lui Popa Tudor a fost respinsă.

La data de 10 iunie 2014 Popa Tudor a depus recurs împotriva deciziei din data de 15 aprilie 2014 a Curții de Apel Bălți. În motivarea recursului s-a indicat că decizia este ilegală și neîntemeiată și la adoptarea acesteia a fost aplicată legea care nu urma să fie aplicată.

A indicat recurentul că instanța de apel a reținut darea în locațiune către SRL „Lilia-Șolom” a microbuzul de model „Mercedes 312”, dar nu a aplicat prevederile art. 875 Cod Civil. Mai mult că intimatul în ședințele de judecată a recunoscut existența raportului juridic de locațiune, dar nu a achitat chiria și nu a demonstrat acest fapt conform prevederilor art.118 CPC. Faptul că SRL „Lilia-Șolom” a prestat servicii de transport a fost demonstrat pe deplin atât în instanța de fond cît și în cea de apel, însă instanța de apel nu a aplicat prevederile art. 970 Cod Civil, intimatul fiind obligat să plătească retribuiția cuvenită.

A mai indicat recurentul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și anume a soluționat pricina ca un litigiu de muncă ceea ce nu corespunde realității și pretențiilor invocate atât în cererea de chemare în judecată cît și în cererea concretizată privind încasarea datoriei. La fel a indicat recurentul că instanța de apel a casat hotărîrea primei instanțe în lipsa cărorva temeiuri prevăzute de art. 386 CPC.

De asemenea a indicat recurentul că Curtea de Apel Bălți a confundat transmiterea în locațiune a rutei „Lipcani-Dnestrovsk” pentru transportarea pasagerilor, ceea ce este imposibil și ilegal, cu transmiterea în locațiune a microbuzului care îi aparține cu drept de proprietate privată lui Popa Tudor.

Atît în cererea de apel cît și în cererea suplimentară la cererea de apel, intimatul nu a adus nici o probă pertinentă împotriva hotărîrii primei instanțe și nu a făcut nici o trimitere la prevederile legislației în vigoare care ar încadra temeiurile casării sau modificării hotărîrii de către instanța de apel.

La fel, a indicat recurentul că termenul și posibilitatea legală de a prezenta probe pentru SRL „Lilia-Șolom” a expirat, însă instanța de apel în trei ședințe suplimentare (din data de 04.02.2014, 04.03.2014 și 08.04.2014) a admis și a reclamat un act al Inspectorului fiscal din 05.05.2011 care nu are relevanță cu cauza, deoarece pretențiile sale privind încasarea datoriei se referă la perioada anului 2009, pe cînd conținutul și concluziile actului se referă la perioada anului 2008.

Astfel, indică recurentul că administrația SRL „Lilia-Șolom” nu a prezentat inspecției muncii date veridice și respectiv concluzia privind lipsa restanțelor la plata salariului se referă la anul 2008, pe cînd recurentul a înaintat pretenții privind încasarea datoriei pentru perioada anului 2009 și nu pentru salariu, ci pentru locațiunea microbuzului și prestări servicii. Mult mai mult că nici odată nu a primit salariu de la intimat, iar SRL „Lilia-Șolom” a refuzat să prezinte instanței de fond listele salariale.

La fel, indică recurentul că SRL „Lilia-Șolom” nu a executat încheierea judecătoreiei Briceni din 24 aprilie 2013, prin care s-a ordonat SRL „Lilia-Șolom” să prezinte instanței lista angajaților, lista lunară de plată a salariilor angajaților și dările de seamă pentru perioada de timp de la 01.09.2006 până la 01.10.2009, documente contabile care atestă remunerările recurentului, ceea ce suplimentar demonstrează încălcarea de către SRL „Lilia-Șolom” a prevederilor legislației în vigoare și a drepturilor sale.

A mai indicat recurentul că părăsirea instanței de apel în interesele SRL „Lilia-Șolom” este evidentă și datorită faptului că a lăsat fără atenție încălcările depistate de inspecția muncii la SRL „Lilia-Șolom”, privind neprezentarea contractului individual de muncă, neachitarea mijloacelor bănești pretinse și nu cele salariale care erau ridicate de administrația intimatului în locul recurentului, cu încălcarea drepturilor lui și fără acceptul acestuia.

Menționează recurentul că prima instanță a elucidat și constatat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, concluziile primei instanțe din hotărâre fiind conforme acestora, cu aplicarea corectă a normelor de drept material și procedural. Circumstanțele au fost dovedite cu probe veridice și suficiente prezentate de recurent, precum și de cele prezentate la instanța de apel și ignorate de aceasta, cum sunt: raportul de constatare tehnico-științifică nr. 2354 din 11.12.2013 privind stabilirea identității manuscriselor anexate la materialele dosarului drept întocmite de administrația SRL „Lilia-Șolom”; adeverința DTCA 0013172 din 05.12.2013; adeverința DTCA 0013289 din 14.12.2013.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, Colegiul consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 437 alin.(1) lit. f) CPC *„cererea de recurs trebuie să conțină, printre altele, esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate”*. Totodată, participanții la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) sau (4) CPC. Astfel, recursul împotriva deciziilor instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Colegiul constată că argumentele invocate de recurent în cererea de recurs vizează temeinicia deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond și ar putea fi încadrate temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) CPC, aplicabil doar procedurii de apel. Asemenea temei nu se regăsește în art. 432 CPC aplicabil recursului.

Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, Colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că acest argument al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Popa Tudor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se recunoaște inadmisibil recursul declarat de Popa Tudor împotriva deciziei din data de 15 aprilie 2014 a Curții de Apel Bălți.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță

Oleg Sternioală